

Проте головною вадюю при наданні адміністративних послуг ставлення до приватної особи як до прохача, орієнтація не на задоволення сполівань особи, а на формальне потримання правил. Тому найважливішим завданням впровадження покращення адміністративних послуг зміна пріоритетів ставлення до приватної особи як до споживача – клієнта [3].

До причин та умов, які сприяють порушенню законності діяльності публічної адміністрації, необхідно віднести: нечіткість законодавчо визначених завдань, функцій та повноважень органів публічної адміністрації, що призводить до дублювання та паралелізму в їх діяльності; неналежне фінансове та матеріально-технічне забезпечення їх діяльності тощо [3]. Крім вищенаведених та інших правових та організаційних причин і умов порушення законності в діяльності публічної адміністрації, існує різне, іноді протилежне розуміння сутності законності в нормативних актах, значне звуження або навпаки - розширення її змісту. Для того щоб забезпечити режим законності в діяльності публічної адміністрації, держава має створити основу для цього, тобто передбачити систему гарантій забезпечення законності.

Список використаних джерел:

1. Про адміністративні послуги : Закон України від 06.09.2012 № 5203-VI [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5203-17>.
2. Буренко Т. О. Необхідність створення концептуальних засад реформування системи адміністративних послуг в Україні / Т. О. Буренко // Електронне наукове фахове видання "Державне управління: удосконалення та розвиток" [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.dy.nauka.com.ua/index.php?operation=1&iid=217>.
3. Музичук О.М. Поняття та зміст законності діяльності публічної адміністрації / О. М. Музичук [Електронний ресурс]. - Режим доступу: archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/.../PB-1_9.

ДИСЦИПЛІНАРНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СУДДІ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РЕФОРМУВАННЯ

Сімора Роксолана Петрівна, студент Тернопільського відділення навчально-наукового інституту заочного навчання Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Лінік Є.П.*

Одним із видів юридичної відповідальності носіїв судової влади є дисциплінарна відповідальність, адже зміщення законності в діяльності органів правосуддя безпосередньо пов'язане зі станом дисципліни, рівнем культури та етики, а також фахової підготовки їх працівників. Саме тому дотримання трудової дисципліни є одним з основних обов'язків судді.

Питання юридичної відповідальності суддів, зокрема дисциплінарної, неодноразово були предметом дискусій як серед самих працівників суддівського корпусу, так і серед науковців. Різним аспектам цієї проблеми присвячені дослідження Л. Є. Виноградової, С.Є. Дідика, В. П. Кохан, Л.М. Москвич та інших. Разом з тим, питання дисциплінарної відповідальності суддів її досі залишаються актуальними та потребує подальшого дослідження.

Підставою дисциплінарної відповідальності судді є вчинення ним дисциплінарного проступку, тобто винного, протиправного порушення службових обов'язків. Слід відзначити, що дисциплінарна відповідальність суддів є одним із засобів забезпечення виконання їх професійних (службових) обов'язків, а відтак суддівської дисципліни [1, с.4].

Аналізуючи законодавство можна дійти висновків про існуючі недоліки в закріпленні та регулюванні інституту дисциплінарної відповідальності суддів.

Так, у Законі України від 7 липня 2010 р. «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон) [2] в розділі I, який регулює питання засад організації судової влади, закріплює принципи правосуддя. Разом з тим, розділ VI (підстави дисциплінарної відповідальності суддів), він не згадує ні, про справедливості, ні про відкритість, ні про незалежність. Упередженості же, стоїть на третьому місці після істотних порушень норм процесуального права та порушень розумних строків розгляду заяв, скарг чи справ. Проте неупередженість повинна бути головною рисою судді. У зв'язку із цим упередженість повинна бути на першому місці в контексті відповідальності. Бо всі інші порушення, які умисно допускають судді, як правило, є похідними

від упередженості, заінтересованості, необ'єктивності та несправедливості [3, ст.82-83].

Наукового підходу та вирішення потребує також питання дисциплінарних стягнень, які можуть бути накладені на суддів. Чинний Закон України «Про судоустрій і статус суддів» передбачає при вирішенні питання притягнення судді до дисциплінарної відповідальності накладення тільки одного виду дисциплінарного стягнення – догани, підстави застосування якої закріплені ст. 83 Закону. При цьому звільнення суддів, вказаний Закон не визначає як дисциплінарне стягнення. Однак у розділі VII Закону встановлено загальні умови звільнення суддів, серед яких порушенням суддею вимог щодо несумісності та порушення присяги. На нашу думку, ці умови доцільно віднести до підстав дисциплінарної відповідальності. Тим більше, що у пунктах 4 та 6 ч.4 ст. 54 Закону встановлено обов'язок судді додержуватися присяги та вимог щодо несумісності. Тому логічно, що порушення суддею зазначених службових обов'язків є дисциплінарним проступком і спричиняє настання дисциплінарної відповідальності.

Аналіз норм, що регулюють дисциплінарну відповідальність суддів, дає підстави вважати, що фактично існує такий вид дисциплінарного стягнення щодо судді, як звільнення у разі порушення присяги або вимог щодо несумісності. Якщо вважати такі порушення дисциплінарним проступком, то відповідальність за них у вигляді звільнення є дисциплінарним стягненням. Зауважимо, що доповнення переліку дисциплінарних стягнень таким видом, як звільнення судді, підтверджується і тим, що відповідно до Закону України «Про вищу раду юстиції» подання про звільнення судді з посади до органу, який його призначив чи обрав вносить Вища рада юстиції України.

Таким чином, звільнення суддів з посади відбувається в межах реалізації такого правового інституту, як дисциплінарна відповідальність. Тому звільнення повинно застосовуватися як найсуворіший вид дисциплінарного стягнення для суддів.

На підставі зазначеного вважаємо, що до переліку дисциплінарних стягнень, які можуть застосовуватися до суддів, необхідно віднести звільнення. З цією метою доцільно внести зміни до ч. 1 ст. 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та викласти її у такій редакції: «До суддів можуть застосовуватися дисциплінарні стягнення у вигляді: 1) догани; 2) звільнення». Крім того, ст. 83 (підстави дисциплінарної відповідальності) доповнити пунктами: 7) порушення суддею присяги; 8) порушення суддею вимог щодо несумісності. Такі зміни відповідатимуть змісту і механізму реалізації інституту дисциплінарної відповідальності, що сприятиме спрощенню процесу та ефективності його застосування [4, ст.341-343].

Список використаних джерел:

1. Виноградова Л. Є. Юридична відповідальність суддів загальних судів України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.10 / Виноградова Людмила Євгенівна. – О., 2004. – 187 с.
2. Про судоустрій і статус суддів Закон України від 7 липня 2010р. № 2453-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010 р. – №41-45. – Ст. 529.
3. Малиренко А.В. Про упередженість як підставу дисциплінарної відповідальності суддів // Часопис цивільного і кримінального судочинства. 2012 р. – №1(4). – С. 81-89.
4. Новак О.Д. Особливості дисциплінарної відповідальності суддів // Державне будівництво та місцеве самоврядування. – 2012 р. – № 23. – С. 335-343.

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

Яворська Ольга Олегівна, студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Термін «публічна адміністрація» доволі часто зустрічається як в нормативно-правових актах , так і в наукових працях. Незважаючи на це, в сучасній науці досі не сформовано єдиного підходу до визначення даного поняття. Це і зумовлює актуальність досліджень зазначеного питання та необхідність поглиблення наукових розробок. Вивченню даного питання важливу увагу приділяли такі вчені як С. Авак'ян, М. Баймуратов, В. Борденюк, Н. Гнидюк, О. Градовський, В. Куйбіда, К. Колісник, Н. Колосова, В. Колейчиков, Б. Лазарев, Н. Нижник, В. Тимошук, В. Чиркін та ін.. Згадані вчені намагалися висвітлити поняття «публічна адміністрація», виокремити ознаки та проаналізувати засади її діяльності.

Термін «публічна адміністрація» вперше було використано в праві Європейського Союзу. Аналіз окремих нормативно-правових актів ЄС